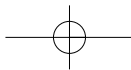
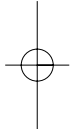
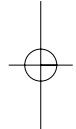

Hidas Judit

Málna álom

Szandi és Heni végigrohant az iskolaudvaron, mint a macskák, felmásztak a kerítésre, két lépés a kőfalon, utána a rácsok következtek, az egyik láb lendült, aztán a másik, és már ugrottak is le az utca aszfaltjára, csattant a facipő talpa, megroggyant a térd, ahogy földet értek, és már iramodtak is jobbra, át a zebrán, a főtéren, utána tovább, egyenesen, elszaladtak a kisbolt előtt, majd a gyógyszertár mellett, és már látták is, még száz méter, és ott volt a kőhíd, alatta sebes patak folyik, az árok szélén műanyag flakonok, sörösdobozok, papír zsebkendők eldobálva, nem ültek le, beszaladtak az erdőbe, nedves avar a lábuk alatt, a fapapucsban nyirkos lett a bőrük, de ők mentek egyre beljebb és beljebb, a fák egyre sűrűbben ölelkeztek a magasban, a bokrok ágai beleakadtak a ruhájukba, tépték a párducmintás pólót, a strasszokkal kirakott szoknyát, a lila cicnadrágot, mentek tovább, míg el nem jutottak egy széles árokhoz, amely avarral volt beterítve, elindultak lefelé a meredek oldalon, „juháj”, kiáltott Szandi, majd két ujját a szájába véve füttyentett egyet. „Ne má”, szólt rá Heni, „megsüketülök”, mondta, egyre lejjebb és lejjebb ereszkedtek gyökerekbe, ágakba kapaszkodva, Heni megbotlott, „basszus”, kiáltotta, és a fenekén csúszott le a gödör aljára. Bokáig gázoltak az avarban, „hova a francba viszel”, kérdezte Heni Szandit, „még egy perc”, mondta a másik, zörögtek a falevelek a lábuk alatt, Szandi átugrotta a föld felett kígyózó indákat, egyre több volt belőlük, mintha csúszómászók kacskaringóznának körülöttük, aztán egyszer csak megállt, „ezt nézd”, mondta a mögötte botladozó Heninek. Egy autó vasváza volt, félig benőtte a mohá, belül indák, gyökerek tekeregtek az ülések között, ibolya nyílt a sebáltó helyén. „Honnan tudtad”, kérdezte Heni tátott szájjal, „a Jóska mutatta, aszondta BMW volt, vadiúj, egy perc alatt leégett, fennakadt egy kövön, és a csávó addig nyomta a gázt, amíg az egész belobbant”, mesélte Szandra. „Azta, de megnéztem volna”, ámuldozott Heni, majd végigsimított a mohával benőtt ülésen, „figyelj má, tisztára, mintha bársonyból volna”, nevetett. „Beülünk”, kérdezte a másik, és bekászálódott a kormány oldalán a kocsiba. Heni egy kicsit még ácsorgott, „nincsenek bogarak”, kérdezte a homlokát ráncolva, „á, csak egy-két pók”, legyintett Szandi, és egy kis mohát a másik lány felé dobott, Heni hátrébb ugrott, „menj má a picsába”, mondta.

Szandi elővett egy doboz cigit, „kérsz”, nyújtotta Heni felé, az óvatosan beült mellé, kihúzott egy szálát, meggyulladt az öngyújtó, mindketten fölé hajoltak, az arcukon remegett a tűz fénye, felizzott a dohány a cigarettában, és szállni kezdett a füst, mint az alagsori lányvécében, ahol minden szünetben összegyűltek, fiúk, lányok vegyesen, nekidőltek a falnak, ráültek a vécétetőre, vagy leguggoltak a földre, gomolygott a folyo-

són a füst, a szagát már a lépcsőnél is lehetett érezni. Egyik nap bejött Gizi néni, a tornatanár, a falhoz csapta az ajtót, „na ti büdös banda, kifelé”, kiabálta, a síp akkor is ott lógott a nyakában, ők pedig kimentek szép libasorban, nem néztek sehova, csak a lábukat figyelték, talán így megússzák a tockost, amelyet Gizi néni a tornaóra előtt is mindig kiosztott annak, aki kilógott a sorból, nagyot csattant az ütés a tarkón, aztán mint egy billog, ott maradt a vörös kéznyom. A végében egymás sarkára tapostak, hogy minél hamarabb kijussanak, csak Jász Pisti maradt bent, az ablaknak támaszkodva tovább cigarettázott. „Süket vagy kisfiam”, lépett közelebb Gizi néni ökölbe szorított kézzel, felhúzott vállal, szemét a fiúra szegezte, de az ahelyett, hogy elkapta volna a tekintetét, belefújta a füstöt a tanárnő arcába. Gizi néni levegő után kapkodott, a háta mögött röhögtek a többiek, „add ide azt a szart”, mondta, és nyúlt a cigarettáért. A fiú gyorsabb volt, és mielőtt a nő hozzáérhetett volna, lehajolt, hogy átbújjon a hóna alatt. Gizi néni elkapta a nyakánál, „azt mondtam, add ide”, ismételte, ám ekkor éles fájdalmat érzett a veséjében, a tanárnő felüvöltött és levegő után kapkodott, elengedte a fiút, „ne merj még egyszer hozzám nyúlni”, sziszegte Pisti, és kísértelt az ajtón. A többiek némán nyitottak neki utat, csak a tanárnő nyöszörgését lehetett hallani.

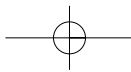
„Azé húzós volt ez a Jász Pisti”, jegyezte meg a kocsiban Heni, „megérdemelte az a szemét Gizi”, mondta Szandi, „ezután nem mer majd genyózní”, tette hozzá, „naja”, válaszolta a másik bogarak után kutatva, platinaszőke haját hátrasimította, Szandi nézte a lenövést a feje tetején, a fekete csík olyan volt, mintha szétnyílt volna a koponyája. „Ezt érdemelné az a másik is, Éjva néni”, közölte affektálva Szandi, miközben belészívott a cigarettájába, „á, szard le”, legyintett Heni, „az a gáz, hogy az öreglány kurvára féltékeny”, folytatta a másik, „csak rá kell nézni, ezt a nőt már bottal sem piszkálják a faszik”, mosolyodott el, és eszébe jutott, amikor hülyéskedtek Lakatos Ferkóval az osztályban. Szandi megállt előtte, átkarolta a fiú nyakát, a rágójából fújt egy nagy lufit, nagyot csattant a lufi, ahogy szétdurrant, Szandra visszalapátolta az egészét a nyelvével, körbenyalta az ajkát, hogy egy kis darab se maradjon rajta, Ferkó bámulta a lány száját, és párzó mozdulatokat tett felé a csípőjével, „hagyjál már, te hülye”, röhögte el magát Szandi, és ringó fenékkal elindult kifelé a teremből, „korábban kéne neked ehhez felkelni”, szólt még vissza, a többi fiú nyerítve röhögött, „Szandika, én fizetek neked ötezetet, ha kinyalhatom a pinádat”, kiáltott utána Fehér Dzsoni, ám ekkor belépett az osztályba Éva néni. „Mi ez itt”, kérdezte, villámokat szórt a szeme, a lányok a szájuk elé kapták a kezüket, és halkán nevettek, Dzsoni félrenézett, és még jobban rágta a rágóját, az izmok megfeszültek az arcán, Szandi ott állt közvetlenül a tanár előtt, nézte Éva néni vörösös mellkasát, az arcán fénylett a bőr a sok kenőcstől, „napozni tetszett a hétvégen”, kérdezte Szandi, mire Éva néni még vörösebb lett, először összeszorította az ajkát, aztán üvöltetni kezdett, „takarodjál ki”, mutatott az osztályterem ajtaja felé. Szandi elfehéredett, csak az arca közepén futott le-

felé egy vörös csík, mint az indiánokon a harci dísz, lassan elindult a folyosóra, kopp, kopp, kopp, kopogott a fapapucs, ahogy egyik lábát a másik elé helyezte, mintha kötélén járna, ringó csípővel ment előre, kongott a folyosó a lépteitől, már egy lélek sem volt kint, a falak a sóhajtását visszaverték. Ahogy tovább haladt, nekidőlt a radiátornak, és nézte a falon lógó tablókat, amelyek mint a sírkövek, állítottak emléket a régi diákoknak. Mindenki fehér ingben, megfésülve, tiszta arccal mosolygott le rá, Szandi sokukat ismerte, harmadszor járta a nyolcadikat.

Visszasétált az ajtó elé, belesett a kulcslyukon, látta Éva nénit, magyarázott a tábla előtt, aztán megfordult és írt valamit, remegett a rakott szoknyája, majd kettétörött a kezében a kréta, a körme a táblát karistolta, de ő csak írt tovább megállás nélkül, Szandi fogta a kilincset, orrát az ajtónak nyomta, hogy jobban lássa, bent mi történik. Fehér Dzsoni épp egy levelet dobott át Heninek, Lakatos Ferkó ásított egy nagyot a hátsó sorban, Heni szalmasárga haját tekergetve elolvasta az üzenetet, aztán Dzsonira nevetett, „mit eszel ezen a hülyén”, morogta Szandi, mintha Heni ott állna mellette.

„Huh”, kiáltotta egy hang hirtelen a háta mögött, és Szandi megbicsaklott az ajtó előtt, erősen rátámaszkodott a kilincsre, hiába nem akarta, nyomta lefele, az ajtó nyílni kezdett, ő pedig azzal a lendülettel beesett a terem linóleumpadlójára. Az osztály felröhögött, Éva néni kezében megállt a kréta, ahogy tátott szájjal bámult a földön heverő lányra és a rajta átlépő Fenyő Adrira, aki széles vigyorral vont a vállát, és beült a padjába. Szandra felnézett a tanárnőre, „most már bejöhetnek”, nyögte, Éva néni feje megint vörösödni kezdett, Szandra nézte a táblára írt szavakat, „Kölcsey, Petőfi, Ady, hazánk nagy költői”, aztán megpróbált feltápaszkodni, hosszú fekete haja kócos volt, mintha az ágyból kelt volna ki, „takarodjál innen ki, míg szépen mondom”, sziszegte Éva néni ökölbe szorított kézzel, és elindult felé. Szandra, mint a rák, négykézláb kezdett hátrálni, Éva néni egyre közelebb ért hozzá, a lány áttette az egyik, majd a másik kezét a küszöbön, a tanárnő már az ajtót fogta, Szandi mindkét lábát kimenekítette a folyosóra, Éva néni nagy lendülettel csapta be az ajtót, „holnap kikérdezlek az egész anyagból”, szólott még utána.

A lány kint feltápaszkodott, leporolta a fenekét, majd a tenyeréről a koszt, és elindult végig a folyosón, lépdelt a sok tabló alatt, érezte, hogy a falról az egész iskola őt bámulja, „lúzer kis cigánykurva”, suttogták újra és újra, és ő hiába fogta be a fülét, a suttogás csak erősödött, „lúzer, lúzer”, kántálta mindegyik. Futni kezdett a kijárat felé, lenyomta az iskola hatalmas vaskilincset, amely fejmagasságban helyezkedett el, „hova, hova”, szólott ki a portás a fülkéből, de ő nem válaszolt, csak a kilincsen csüngött, „szálljál le már”, ordított a portás, „még a végén leszakad”, mondta, Szandi visszarahant a lépcsőn, indult volna az alagsor irányába, ekkor repedten megszólalt a csengő, a lány megdermedt a zajtól, az ajtók kinyíltak, és ömleni kezdtek a diákok a folyosóra. Szandi nézte a renge-

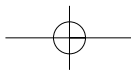
teg embert, egyik-másik arrébb sodorta, „mozdulj már meg”, förmedt rá a nyolc béből Szabó Vanda, de ő nem tudta, merre induljon. „Szandi, Szandi”, hallotta ekkor az ismerős hangot, körbenézett, meglátta Henit integetni, Heni odaért mellé, megfogta a kezét, a tenyere izzadt volt, puha és meleg, átkulcsolták egymást az ujjaik, „gyere”, húzta magával Heni, és elindultak le az alagsorba, aztán ki az udvarra, egészen a kerítésig, két lépés a főfalon, utána a rácsok következtek, az egyik láb lendült, aztán a másik, és már ugrottak is le az utca aszfaltjára, csattant a facipő talpa, megroggyant a térd, ahogy földet értek, és már iramodtak is jobbra a kőhíd irányába, utána be az erdőbe, a roncsautóig.

Heni elnyomta a cigit a szétégett kocsi vasvázán, a sebváltó helyéről leszakított egy ibolyát, szagolgatni kezdte, aztán szedett még egyet és még egyet, a szárukat összefonta, majd tűzte hozzá a következőt, „mit csinálsz”, kérdezte Szandi egy újabb cigire gyújtva, „koronát a fejedre”, válaszolt a másik, és ráhelyezte a lány hajára. Szandi elrántotta a fejét, „haggyá má”, mondta, a koszorú leesett a földre, „most mé”, kérdezte Heni, és csálén a sajátjára tette, „mi vagyunk a vadon királynői, tudod, mint abban a híres filmben”, mondta nevetve.

*

Flóri reggel beültette a gyereket az autóba, elgurult a kisbolthoz, két zacskó tejet vett ki a hűtőből, a hóna alá egy üveg üdítőt csapott, beállt a pénztárnál a sorba, egyik kezében a gyerek, másikban a két zacskó tej, kinyílt az ajtó, belépett a boltba egy hosszú fekete hajú lány párducmintás cicanadrágban, „nyolcszázötven forint lesz”, mondta a pénztáros, Flóri nyúlt volna a pénzért, de a gyerek fickándozott a kezében, „nyughass már”, szólt rá az apja, és próbálta a tejeket a pultra letenni, kicsúszott az egyik zacskó a kezéből, majd követte a másik. Nagyon csattant a földön a tej, épp a lány mellett, aki ekkor hajolt le, hogy egy bevásárlókosarat vegyen a kezébe, a tej ráfröccsent a táskájára, a pólójára és a nadrágjára, folytak a tejcseppek a nyakán és az arcán is, „ne haragudj”, ugrott oda Flóri, próbálta a hátát a kabátja ujjával letörölgetni, a lány arrébb lépett, „hagyard”, morogta, és néhány zsebkendőt vett elő a táskájából. „Jóember, adjál már egy rongyot”, szólt Flóri a pénztárosnak, aki odanyújtott egy elszürkült rongyot, „hozzám ne nyúljal azzal a vacakkal”, kiáltott a lány Flórirra, és egyre hevesebben törölte magát a zsebkendővel, egyiket dobta le a másik után a földre, az eladó felmosórongyot hozott, törölte a tejet a földről, „nem látszik már semmi”, próbálta Flóri a lányt nyugtatni, „még hogy nem látszik”, csattant fel a másik, „a nadrágomnak anynyi”, mondta szikrázó szemmel. „Menj haza átöltözni”, vigyorgott rá Flóri, „elkísérek szívesen”, tette hozzá, „haggyá má”, vágott vissza a lány, majd elindult a bolt belsejébe.

Flóri az üzlet előtt leült a betonlépcsőre a gyerekekkel, „nesze, igyál”, mondta a kisfiúnak, és önteni kezdett egy kis málnalevet a gyerek szájá-

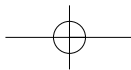
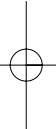
ba, „ízlik, mi”, kérdezte tőle, és nézte, milyen mohón nyeli a kisfiú az édes levet, kezét kétoldalt az üvegre tette, mintha anyamellet fogna, Málna álom, ez volt Flóri kedvenc üdítője, mindig ezt vette, olcsó is volt, és sok is volt az üvegben, háromliteres kiszerezésben lehetett kapni, a gyerekek száján csorgott le kétoldalt a rózsaszín lé.

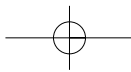
A lány egy doboz cigit és egy ketchupos chipset vett a boltban, amint kijött, rágyújtott, állt Flóriék háta mögött, nézte, ahogy a férfi a gyereket itatja, észrevette a földön keletkezett rózsaszín tócsát, „mi a francot töltesz abba a gyerekekbe”, kérdezte, mire a férfi hátrafordult, majd elvigyrodott, „ugyan, mi baja lesz tőle”, vonta meg a vállát, közben nézte a lány hosszú fekete haját, a hatalmas karika fülbevalót, amelyet a szél a hajával együtt ide-oda mozgatott, „tönkremennek a fogai”, válaszolta a lány, miközben kifújta a füstöt, Flóri ismét nevetett, „én is ezt ittam egész életemben, aztán nézd”, vicsorított, hogy a lány is lássa a fehér fogsort, „még egy se hullott ki”, mondta, és megkocogtatta őket.

A gyerek csapkodta az üveg oldalát, a lány odabökött, „akkor adjál neki, nem látod, hogy kér még”, mondta, de mire Flóri visszafordult, a kisfiú felborította a flakont, bugyogott ki a rózsaszín lé a lépcsőre, egyik fokról a másikra, „a nyavalyás”, kiáltott fel Flóri, de az ölében ülő gyerektől nem tudott az üveg után nyúlni. A lány odaugrott, hogy felvegye a félig üres palackot, „hozzam a rongyot”, kérdezte nevetve a férfitől, Flóri bólintott, miközben felállt a lépcsőről, a tócsa már a nadrágját nyaldosta.

A lány visszajött a csöpögő szürke ronggyal, a férfi a kezébe nyomta a gyereket, de ő visszahőkölt, „mi az, nem harap”, röhögött Flóri, „na, fogjad”, mondta, de a lány nem mozdult, „milyen anya leszel te így, ha még egy gyereket se tudsz megfogni”, kérdezte a férfi, a lány megvonta a vállát, „talán semmilyen”, mondta halkán. „Micsoda beszéd ez, nézd már, hogy tetszel neki”, mondta Flóri, a kisfiú majd kiesett az apja kezéből, úgy kéredzkedett át a lányhoz, aki végül átvette, a gyerek pedig, mintha biztos kapaszkodót keresne, belemarkolt a csillogó fülbevalóba. „Au, ez fáj”, kiáltott fel a lány, és lefejtette a gyerek kezét a karikáról, leült vele a lépcsőre, csikizte, dögönyözte, lovagoltatta a térdén, „na, ugye, hogy megy ez neked”, jegyezte meg Flóri, miközben letörölte magát, „mi a neved”, kérdezte, „Szandi”, mondta a másik. „Na, én meg Flóri vagyok, nincs kedved egy kicsit furikázni”, vetette fel, „neked van autód”, szaladt ki a lány száján a kérdés, „nem nézted ki belőlem, ugye”, vigyorodott el Flóri, kicsit jobban kihúzta magát, és a húszéves fehér Suzuki felé bökött, amely a kisbolttól jobbra állt az út szélén. „Az ott, ni”, mondta, és mint végső bizonyítékot, meglengette a lány szeme előtt a kulcsot.

Szandra nézte a kocsit, de nem válaszolt, „na, gyere már, nem eszlek meg”, mondta Flóri, és kivette a gyereket a lány kezéből, Szandra vonogatta a vállát, „nem az, csak...”, kezdte, de a gondolatot nem tudta befejezni, „csak mi”, kérdezett vissza a férfi, „á, semmi”, legyintett a lány, és hirtelen felpattant, apró kavicsok ropogtak a lába alatt, „végül is miért ne”, mondta a férfinak, és elindult az autó felé.

Flóri bekapcsolta az Amore Miót a kocsiban, és feltekerte jó hangosra, lehúzták az ablakokat, keresztül süvített a szél az autón, „na mit szólsz”, fordult oda a férfi a lányhoz, Szandra mosolygott, de nem szólt semmit, kikönyökölt, majd kissé kihajolt az ablakon, a menetszél belekapott a hájába, és csapkodta ide-oda, mintha zászló lobogna utána.

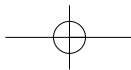
*

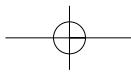
„Hogy a rák enné ki a belét”, üvöltött aznap este Szandi otthon, amikor meglátta Fenyő Adri posztját a Facebookon, „vigyázzatok, tolvaj”, írta, és Fazekas Szendrát jelölte meg a bejegyzésben. A kiabálásra az anyja is felébredt, aki a szőnyegre dobott matracon horkolt, részegen találtak rá reggel az ajtó előtt, betántorgott a házba, és levetette magát Szandra ágyába, „rohadt disznó vagyok, ígérem, mostantól megváltozok”, mormolta, miközben a lánya kezét csókolgatta, de már vissza is hanyatlott az ágyra, „undorító dög”, morgott Szandi, és legurította az anyját a földre, nagyot huppant a test, de a nő nem ébredt fel. „Takard be ezzel”, dobott oda egy pokrócot a nagyanyja, „takarja a rosseb”, vágta rá a lány, és kiment kávézni a konyhába.

Szandrának egy másfél szobás házban laktak öten, a nagyanyja a kicsiben, ő pedig a két bátyjával a nagyban, az apjuk évekkal ezelőtt meghalt, az anyjuk kéthavonta egyszer előkerült néhány napra. A szobában csak két ágy állt és egy régi asztal számítógéppel, egy elszürkült virágmintás vastag szőnyeg fedte a földet, a két nagyobbik fiú aludt lenn, télen maguk alá raktak egy polifoam matracot, jól betakaróztak, de még így is süvített be a hideg az ajtó alatti résen. A falak is ontották magukból a hűvöset, kívülről a ház nem volt bepucolva, a téglák között alig volt már habarcs, kisöpörte a szél, kiették a bogarak, nyáron beköltöztek a darazsak a résekbe, zümmögött az egész fal, mintha rádió duruzsolna, még bent a szobában is lehetett hallani a morajlásukat.

„Nyugodj le, majd én intézem”, mondta Mári mama, a nagyanyja, de előbb a bankkal akart beszélni, egy éve nyerték el a Falu büszkesége díjat, egymilliót kaptak a ház felújítására, de még mindig nem történt semmi, pedig Mári mama már eltervezte, hogy megcsinálják a tetőt, bepucolják a házat, építenek egy fürdőszobát is, de a bank kivitelezője ezért a pénzért csak a tető megerősítését és egy tisztasági festést vállalt. „Ennyiért én is kifestek szívesen”, jegyezte meg Mári mama Kertésznek, a banki ügyintézőnek, majd hozzátette, „drágauram, látta a mi nehéz sorsunkat, legalább a szigetelés férjen má bele, hát megfagynak télen ezek a szegény gyerekek”, fogta könyörgőre, és Kertész úr pedig megígérte, meglátja, mit tehet az ügyben.

Ez volt fél éve, azóta még kétszer jártak kint a szakemberek felmérni a terepet, Mári mamának számtalan papírt kellett kitöltenie, többször járt bent a banknál és az önkormányzatnál is, de a felújítás mégsem kezdődött meg, így Szandrának a következő telet is hidegben töltötték.

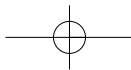
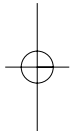
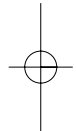

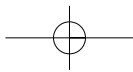
Mári mama tárcsázta a bank központi számát, majd kérte Kertész urat a telefonhoz, de hiába várt, nem jött senki a kagylóhoz, próbálta még egyszer, de nem járt sikerrel, Mári mama nagyot sóhajtott, „ha megjön a ségély, muszáj leszek beutazni”, mondta, és tárcsázta Szandi osztályfőnökét. „Ne haragudjon, én nem érek rá ilyenekre”, mondta Éva néni, „annyit tudok, hogy Szandra benyúlt Adri táskájába, és kivett onnan valamit”. „Biztos zsebkendőt keresett”, magyarázott Mári mama, „persze”, válaszolt gúnyosan Éva néni, „beszéljen az unokájával, hogy szedje össze magát, mert nem szeretném még jövőre is ebben az iskolában látni”, mondta, és letette a telefont.

„Kinyalhatja a lukamat, hülye vén kurvája”, kiabálta Szandi, amikor Mári mama elmesélte, mit mondott a tanárnő, a nagymama csitította, „elég legyen, jobb lenne, ha befognád a pofád, és kibírnád már ezt a kis időt nyugodtan”. „Soha többet nem teszem be oda a lábam”, feleselt Szandra, és amikor Mári mama kirugdosta reggel a házból, hogy menjen iskolába, felhívta Flórit, hogy találkozzanak.

*

Flóri autója a városszéli buszmegállónál pöfögött, Szandra beugrott mellé, a gyerek a hátsó ülésen aludt, „mutatok egy jó helyet”, mondta a férfi, majd rátaposott a gázra, elindultak az erdő irányába, áthajtottak a kőhídon, amely mellett Szandi nemrég Henivel ment csavarogni, majd egy mező következett néhány fóliasátorral, az út emelkedni kezdett, kereszteltek egy vonatsínt, aztán letértek jobbra egy földútra, porcsikot húztak maguk után, ahogy robogtak a göröngyös úton, baljukon már ott volt az erdő, de ők mellette hajtottak, az út kanyarodni kezdett, és megnyílt előttük a sűrű, mentek a fák között egyre beljebb és beljebb, a kocsis rázta őket, mintha centrifugában ülnének, a levegő egyre hűvösebb lett, Szandi megborzongott, „hova viszel te engem”, kérdezte, „majd meglátod”, mosolygott Flóri, és tovább haladt a kocsival. Mintha a nap is elbújt volna, a fény is egyre kevesebb lett, és ők mentek egyre beljebb és beljebb, sűrű sötét erdő közepére, ahol nem jár még a madár se, Szandi ijedten tekingetett körbe-körbe, „állj má meg, menjünk vissza”, mondta, de a másik meg sem hallotta, „mindjárt jó lesz”, válaszolta, a lány megfogta az ajtónyitót, hogy meghúzza és kiugorjon, ám ekkor Flóri rátaposott a fékre, mindketten kicsit előreestek, „ittén vagyunk”, közölte vigyorogva, Szandra körülnézett, de nem látott semmi különöset, „gyere”, intett neki a férfi, „mi ez”, kérdezte a lány, és nem akart moccanni. Flóri felé nyújtotta a kezét, „gyere már, na, ne félj”, hívogatta, „és vele mi lesz”, bökött Szandi a gyerek felé, „nem megyünk messze”, mondta a férfi, a lány elindult utána a fény felé, néhány lépést tettek, és elérték a sűrű szélét. Egy kis tisztásra érkeztek, tó csillogott a közepén, sziklafal magasodott mögötte, „na, milyen”, kérdezte a férfi, a lány nem válaszolt, csak nézte, „nem is tudtam, hogy van itt ilyen”, mondta, és közelebb ment a vízhez.

Szandra leült a partra, és belelógatta a lábát a vízbe, amelynek a szélét millió és millió ebihal festette feketére. Az ebihalak szanaszét spricceltek, ahogy a lábát mozgatni kezdte, „pár hét múlva a legtöbb megdöglik”, mondta a férfi a lány mellé telepedve. Csend volt körülöttük, a gyerekek aludt az autóban, csak a fákon zörögtek a falevelek.

„Hoztam kaját”, törte meg a némaságot a férfi, „kérsz”, kérdezte, és már el is indult a kocsi felé, Szandra hátradőlt a fűben, a lába belelógott a vízbe, az ebihalak egyre közelebb merészkedtek, körbeölték a bokáját, amely most úgy nézett ki, mint egy levágott csonk a víz felett, Szandra felnézett a sziklafalba faragott szakállas arcra, tisztára olyan, mint egy indiánfilmben, állapította meg, amikor hallotta, hogy zörög a fű a feje felett. Kissé felült, hátranézett, Flóri jött vissza egy zacskóval a kezében. „Egyél, na”, mondta neki a férfi, amikor visszaült Szandi mellé, és a bicskájával elkezdte az egyik zsemlet kettévágni, hozott egy üveg Málna álmot is, hogy legyen mit inni. Szandra mohón kapott az étel után, és hálsán nézett a férfira, majd a szeme a durva, bütykös kézre tévedt, nézte a karját, az izmok meg-megfeszültek rajta, ahogy egymás után szelte a zsemlet, és kinyitotta a szénsavas üdítőitalt.

Miután mindent elpusztítottak, Szandra leszakított egy fűszálat, rágszálni kezdte, hátravetette magát a fűben, a haja szétterült körülötte, mintha a földet finom selyemmel borította volna be. Karját átkulcsolta a feje alatt, nagyot sóhajtott, „mi a baj”, kérdezte tőle Flóri, és a lány fölé hajolt. Szandrának a torkában lüktetett a szíve, teste megfeszült, égett a bőre, ahogy a férfi hozzáért a combjához, „most már semmi”, mondta, és elmosolyodott. Flóri nézte a hófehér fogakat, a vastag elnyíló ajkat, a lány bőrét, amely olyan volt, mintha márványból volna. A lány szaporán vette a levegőt, ahogy Flóri fejét magához húzta, a férfi nyelve átvándorolt a szájába, és a keze, mint egy eltévedt pók, bóklászni kezdett a szoknyája alatt.

Fél óra múlva meghallották, hogy a gyerekek nyekereg az autóban. Flóri feltápáskodott, „meg kéne etetni”, mondta, és kivette a kisfiút a kocsiból. Beledugta a cumisüveget a szájába, ahogy visszatelepedett vele a fűbe. Roland félrenyelt, köhögni kezdett, az apja ütögette a hátát, aztán folytatta volna az etetést, de Szandra kikapta a kezéből, „add már, majd én”, mondta, és a kisfiút a karjára fektette. A lány nézte, ahogy Roland mohón cuppogni kezd, „így kell ezt, ugye”, jegyezte meg, majd ránevetett a férfira.

